

1

Οι λέξεις... του Παντελή Πάσχου

Κάτω απ την ιτιά, πλάι στο ήσυχο ποτάμι
μελισσολόι λέξεις πολλές κι ανέγγιχτες,
μιλούσαν σιωπηλά με τα κλωνάρια
και με τα κύματα.

Κατάλευκος ερωδιός ακούγοντας,
τις ρώτησε: «τι τάχα ονειρεύεστε;»

Κι όλες με μια φωνή απάντησαν:

- Το ποίημα, τον ποιητή που θα μας δώσει αίμα
ζωή και όνομα για την αιωνιότητα.

2

Από τα "Ποιήματα"... της Έμιλυ Ντίκινσον

Κανένα δεν θα βρεις ποτέ να ταξιδέψεις πλοίο
τόσο μακριά και γρήγορα όσο μ' ένα βιβλίο.
Ακόμα και το πιο γοργό άλογο αν διαλέξεις
δε θα υπερβείς της ποίησης τις φτερωτές, τις
λέξεις.

Ταξίδια που κι οι πιο φτωχοί τολμούν χωρίς
εφόδια

χωρίς να λογαριάζουνε τα ναύλα, τα διόδια.

Πόσο λιτό κι ανάλαφρο το άρμα που οδηγεί
πέρα από κάθε σύνορο του ανθρώπου την
ψυχή!

3

Παν μέτρον άριστον... του Ουναμούνο

Το «παν μέτρον άριστον»
ισχύει και στο χώρο της Λογοτεχνίας.

Περιορίζοντάς την, όπως πρέπει,
την κάνουμε πιο έντονη.

Μια ζωή μπορεί να είναι ένα ποίημα.

Η Τρελλή Χαρά... του Ιωάννη Γρυπάρη

Με γυμνό πόδι στα πλούσια λουλούδια
 με ξέπλεγα στις αύρες τα μαλλιά της
 πετά η τρελλή Χαρά με τα τραγούδια,
 παιδούλα δροσερή σα μοσχομπάτης.
 Σαν πεταλούδα βελουδένια χνούδια
 τινάζει απ' τα πολύχρωμα φτερά της
 και στα τετράξανθά της τα πλεξούδια
 κάτι αντιφέγγει σα μεσημεριά της,
 και τη χαρά της δεν κρατάει στα στήθια,
 μα εκεί που τρελλά κράζει: τι μου λείπει;
 να σου πετιέται από τα κουφολίθια
 η γριά Ηχώ και της φωνάζει: η λύπη!
 Είμαι γριά και ξέρω μόνο αν πάθεις
 μπορείς και τι ναι η χαρά να μάθεις.

5

Ο γκρεμιστής... του Κωστή Παλαμά

Ακούστε. Εγώ είμαι ο γκρεμιστής, γιατί είμ'
 εγώ κι ο χτίστης,
 Ο διαλεχτός της άρνησης κι ο ακριβογιός της
 πίστης.
 Και θέλει και το γκρέμισμα νου και καρδιά και
 χέρι.
 Στου μίσους τα μεσάνυχτα τρέμει ενός πόθου
 αστέρι.
 Κι αν είμαι της νυχτιάς βλαστός, του χαλασμού
 πατέρας,
 Πάντα κοιτάζω προς το φως το απόμακρο της
 μέρας...
 Κάλλιο φυτρώστε, αγριαγκαθιές, και κάλλιο
 ουρλιάστε, λύκοι,
 Κάλλιο φουσκώστε, πόταμοι, και κάλλιο
 ανοίχτε, τάφοι,
 Και, δυναμίτη, βρόντηξε και σιγοστάλαξε,
 αίμα,
 Παρά σε πύργους άρχοντας και σε ναούς το
 Ψέμα.
 Των πρωτογέννητων καιρών η πλάση με τ'
 αγρίμια
 Ξανάρχεται. Καλώς να 'ρθη. Γκρεμίζω την
 ασκήμια.

Πρωινό... του Χάρη Χρόνη

Ξεσκόνιζε την καθημερινότητα του δωματίου.
 Άνοιγε το παράθυρο με τα πουλιά
 Να σταματούν οι βιαστικοί το βήμα
 Εδώ φιλοξενούνται όνειρα. Σκεφτότανε
 Είναι σα να νοικοκυρεύω
 την τάξη όλου του κόσμου.

Από την ασάλευτη ζωή... του Κωστή Παλαμά

Τον Πόνο σου εδώ πέρα μη τον παρατάς
 με μια φροντίδα μητρική ταξίδεψε τον
 όπου ζωή, όπου όνειρο, στα μακρινά και στα
 ψηλά
 και πήγαινέ τον ύστερα και ριζοφύτεψέ τον.

Από το απλοί φθόγγοι σε στίχους... του Παναγιώτη Κανελλόπουλου

Στάσου όπου βρίσκεσαι! Σε κάθε θέση
 χαίνει ένα βάραθρο κι υπάρχει μια κορφή.
 Για όποιον ξέρει να μην πέσει
 παντού είναι κέντρο και παντού είναι μέση,
 παντού είναι μια χαρά κρυφή.
 Ζυγίσου όπου κι αν βρίσκεσαι. Το βάρος
 δε σπρώχνει κάτω, προς τ' απάνω πάει.
 Για σένα, που έχεις του πουλιού το θάρρος,
 το πόδι πάντα σε κορφή πατάει!

Φωτερά σκοτάδια... του Γεώργιου Δροσίνη

Δε θέλω του κισσού το πλάνο ψήλωμα
σε ξένα αναστηλώματα δεμένο.
Ας είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο
μα όσο ανεβαίνω, μόνος ν' ανεβαίνω.
Δε θέλω του γυαλιού το λαμπροφέγγισμα,
που δείχνεται άστρο με του ήλιου τη χάρη.
Θέλω να δίνω φως από τη φλόγα μου,
κι ας είμαι κι ένα ταπεινό λυχνάρι.

Γλώσσα Ελληνική... του Σπύρου Νόνικα

Μάνα - γλώσσα μου.
Που στις λέξεις σου
Κρύβεται η ιστορία μου
Απ' την αυγή
Των αρχέγονων προγόνων
Λευτεριά - γλώσσα μου.
Που αν σε χάσω
Χάθηκα.
Γλώσσα - πατρίδα μου.
Φως του Ήλιου
Πρόσωπο αδιαίρετο.
Γλώσσα Ελληνική,
του Όμηρου και του Ησίοδου,
Μητέρα των γλωσσών.

Από το άξιον εστί... του Οδυσσέα Ελύτη

Βλέπεις, είπε, είναι οι 'Αλλοι
και δε γίνεται Αυτοί χωρίς Εσένα
και δε γίνεται μ' Αυτούς χωρίς, Εσύ
Βλέπεις, είπε, είναι οι 'Αλλοι
και ανάγκη πάσα να τους αντικρίσεις
η μορφή σου αν θέλεις ανεξάλειπτη νά 'ναι
και να μείνει αυτή.

Από το Λυρικές προσφορές ο Κηπουρός... του Ταγκόρ

Εκεί που το πνεύμα είναι άφοβο, και το κεφάλι
 στέκει ψηλά,
 Εκεί που είναι λεύτερη ή γνώση,
 Εκεί που ο κόσμος δεν είναι κομματιασμένος
 από τους στενούς τοίχους των σπιτιών,
 Εκεί που τα λόγια βγαίνουν από τα βάθη της
 αλήθειας,
 Εκεί που η προσπάθεια απλώνει ακούραστη τα
 χέρια της
 γυρεύοντας την τελειότητα,
 Εκεί που το καθάριο ρυάκι της λογικής δεν έχει
 χάσει το δρόμο του
 μες στον ξερό άμμο της νεκρής συνήθειας,
 Εκεί που το πνεύμα, οδηγημένο όλο και πιο
 εμπρός από σένα,
 όλο πλαταίνει ακατάπαυστα σε στοχασμό και
 σε δράση,
 Εκεί, κάτω από αυτόν τον ουρανό της
 λευτεριάς,
 άφησέ με πατέρα να αναστήσω την πατρίδα
 μου.

Από το ωρολόγιον ... του Ράινερ Μαρία Ρίλκε

Αν μόνο μια φορά βασίλευεν απόλυτη ησυχία
 Κι αν το Τυχαίο λούφαζε και το Περίπου
 Και το γειτονικό το γέλιο.
 Κι αν τόσο δε μ' εμπόδιζεν ο θόρυβος που
 κάνουν
 οι αισθήσεις όταν ξαγρυπνώ.

Ίσως μπορούσα τότε, μέσα σε μιαν ιδέα
 μυριόφωνη ως το τέρμα σου να σε συλλογιστώ,
 κι όσο κρατάει ένα χαμόγελο να σε κρατήσω
 και σ' ό,τι ζει να σε χαρίσω
 σαν ένα "ευχαριστώ".

Το κοχύλι... του Ανδρέα Ζαρμπαλά

Κοιμάται πέρα η θάλασσα, οι φοινικιές
 κοιμούνται
 και μια βροχούλα γαλανή την αμμουδιά
 κεντάει.
 Κι εσύ διαβαίνεις μοναχή, με τα λυτά μαλλιά
 σου
 κι όλο πατάς στο κέντημα, κι όλο διαλές
 κοχύλια.
 Μα τι γυρεύεις; Βράχηκες; Ή ψάχνεις το
 κοχύλι
 που το φυσούν που το φυσούν και βγαίνει η
 αγάπη;

Έτρεμε ένα βράδυ... του Κώστα Χατζόπουλου

Είπα «σε αγαπώ»
 και το κύμα σπούσε
 σιγαλό απαλό,
 σα να ξεψυχούσε.
 Είπα «σε αγαπώ»
 κι έτρεμε το αέρι,
 σάμπως στη φωνή
 να έκλαιε ένα αέρι.
 Είπα «σε αγαπώ»
 κι έπεφτε το βράδυ,
 σάμπως στη φωνή
 να έτρεμε ένα βράδυ.

Διαβάζει ο Κώστας Καστανάς